

ခင်ခင်ထူး သုံးလွန်းတင်

(ဝတ္ထုလတ်-ပုဒ်စုစည်းမှု)

မင်္ဂလာလည်း ၊ သဒ္ဒါ ၊ ကပိယ

အမှာ စာ

(၁)

ကျွန်မရေးဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်ကို စုစည်းကာ ‘သုံးလွန်းတင်’အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်မရေးဖြစ်သမျှ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ်၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များကို စုစုစည်းစည်းထုတ်ဝေရန် အကြောင်းရှိလာတိုင်း မြန်မာဆန်ဆန် ခေါင်းစည်းတစ်ခု ရွေးချယ်လေ့ရှိပါသည်။ ။

သနပ်ခါးပွင့်ဝတ္ထုတိုများ ၊ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင်ရွှေ ဝတ္ထုတိုများ ၊ ဆံရစ်ဝိုင်း ဝတ္ထုတိုများ ၊ ပါးကွက်ကျား ဝတ္ထုတိုများ ၊ လှည်းယဉ်ကြော ဝတ္ထုတိုများ ၊ ရက်ကန်းလွန်းဝတ္ထုတိုများ ၊ ကြာဆစ်ကြိုးမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ ၊ ပန်းစည်းကြိုးမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များ စသည် ဖြင့် ကျေးလက်ရနံ့ပါအောင် အမည်ကင်ပွန်းတပ်ခြင်းကို ဆိုလိုပါ၏။ ယခုလည်း ဓူဝံစာပေက ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်ကို ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်သည့်အခါ ကျွန်မ ပေးနေကျထုံးစံ ကျေးလက်ရနံ့ပါသော အမည်ကိုပင် ပေးလိုက်ရပါသည်။ ။

သုံးလွန်းတင်။

"အိမ်နေသူ့သက်ပန်၊ ချက်ပြောင်းဆန်ကို၊ တစ်ပန်းကန်ကုန်အောင်၊ တက်တက်သာပြောင်ရော၊ ကိုတောင်သူအနေ၊ ဗိုလ်ဝမ်းရေပတ်လည် ကျရယ်နှင့်၊ ယဉ်လှတယ်လေး"ဆိုသလို ကျွန်မတို့ ငယ်ဘဝတုန်းက ဗို

က်ကားအောင် စားခဲ့ရသည့် သုံးလွန်းတင်။

(၂)

သုံးလွန်းတင်ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကို ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက အကြားနာခဲ့ရဖူးပါ၏။ ကျွန်မတို့ ရွာပြန်ကြပြီဆိုလျှင် ကျွန်မကြီးတော် (အမေအစ်မ)က 'ထမင်းစားပျက်လှသအေ၊ သုံးလွန်းတင် ထမင်းကလေး ချက်ဦးမှ ပါ'ဆိုကာ မှတ်မှတ်ရရ ချက်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ သုံးလွန်းတင် ထမင်းဆိုတာက ဆန်ကြမ်း၊ ပြောင်းဆန်နှင့် ပဲကို သုံးမျိုးဆတူရောကာ မြေအိုးဖြင့် ရေခန်းချက်သော ရွာထမင်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏။ သုံးလွန်းတင် ထမင်း အငွေ့တထောင်းထောင်းကို နှမ်းဆီကလေးရွဲ့ရွဲ့ဆမ်း၊ ဆားပြက် သိကာနှင့် လောလောနယ်ကာ လက်ဖြင့် ဆုပ်ဆုပ်စားရတာကပင် အရသာတစ်မျိုးထူးလှသည်။ သည် ကြားထဲ ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး၊ ငရုတ်သီးငပိထောင်းကလေးနှင့် တွဲဖက်လိုက်လျှင် စားမိသူအဖို့ ရာ ဂွဲသတ်လို့ပင် မရနိုင်။ အရသာလည်း ရှိ၊ အာဟာရကလည်း ပြည့်။ သုံးလွန်းတင် ထမင်း၏ သဘာဝအတိုင်း ပူပူနွေးနွေးမှာ ပျောင်းပျောင်းအိအိ ရှိသော်လည်း အေးသွားလျှင်တော့ သူ့ထက်မာသော၊ ကြမ်းသောထမင်း မရှိတော့ပြီ။ ထမင်းတစ်လုတ် လည်ချောင်းထဲဆင်းဖို့ အရေး ဟင်းရည်ခွဲခွဲနှင့်နှင့် မျှောချပါမှ ဝမ်းထဲ ရှောရှောရှူရှူ ကျရတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သုံးလွန်းတင်ထမင်း၏ တွဲဖက်မှာ ပီလောရွက်ဟင်းချို ဖြစ်ရသည်။

"ခေတ်ပျက်တုန်းက ရွာတွေမှာ အစာရေစာက ရှားသကောအေ၊ ငတို့ ရွာတွေက စပါးမထွက်သော ဆန်ဆိုသာ တစ်ရွာလုံးဆွဲချလို့ မှ တစ်အိတ် အနိုင်နိုင်ဟာကိုး။ ရှိတဲ့ ဆန်ဆိုတာကလည်း ဆန်ကြမ်း။ သည် တု

န်းကများ ဆန်ဖြူချက်စားနိုင်သဲ့သူ ဘုရင်ခံပေါ့အေ။ ကိုယ့်အခင်းက မဖြစ်ညစ်ကျယ်ထွက်သဲ့ ပဲတစ်စလယ်နဲ့ ဖွပ်ထားသဲ့ ပြောင်းဆန်က လေးဖက်ပြီး မကောင်းရင်ခံချက် စားရသာ။ ဆန်ကလေးရှိရင် နတ်ကိုးကြတ်သလို ကြတ်ထားရသာများ ကျစ်လျစ်ပါလို့ ။ ဆန်ကြမ်းရယ်၊ ပဲရယ်၊ ပြောင်းရယ် သုံးမျိုးစပ်ပြီး သုံးလွန်းတင်ထမင်း ချက်စားခဲ့ရသာများ အခါပျက် တစ်ပျက်လုံးပဲ။ တို့ ရွာတွေမှာ သုံးလွန်းတင်ထမင်းကို ဆင်းရဲသားထမင်း ခေါ်ကြသာ။ ဝမ်းကလေး ‘အင့်’ရင်ပြီးရကြေးကိုးအေ”

သုံးလွန်းတင်ထမင်းနှင့် ကာလခရီး ဆက်ခဲ့ကြရသော တောသူတောင်သား ဘိုးဘွားတို့ ၏ ညည်းသံကပင် ရင်နင့်စရာ၊ လွမ်းစရာ။ ဥတုကလေး အခါကလေး ကောင်းပြန်တော့လည်း ဆန်ဖြူထမင်းဘက် လှည့်နိုင်ကြပါ၏။ သို့သော် ခံတွင်းမမြိန်တိုင်း သုံးလွန်းတင်ထမင်း တကူးတက ချက်စားတတ်ကြသော မိကြီးဖကြီးတို့ ၏ ခံစားမှုကို ကျွန်မနားမလည်နိုင်ပါ။

သုံးလွန်းတင်ချက်မည့်နေ့ဆိုလျှင် ကြီးတော်က ပြောင်းဆန်ကလေး ရေစိမ်ကာ မောင်းဆုံထဲထည့်ကာ ချောသည် ။ ချောသည် ဆိုတာက ညက်ညက်ကွဲအောင် ပြင်းပြင်းမထောင်းဘဲ အခွံကျွတ်ရုံ ဖွဖွကလေး ချောထောင်းတာကို ဆိုလိုပါသည် ။ ပြောင်းဆန်အခွံကျွတ်ကို ရေစင်စင်ဆေးကာ ဆန်ခါကုံးဖြင့် စစ်ထားရသည် ။ ပဲနီပြားတွေကို အိုးကင်းဖြင့် လှော်သင်းကာ ကျောက်ပေါ်တင်ကြိတ်၊ ပဲကျေတွေရတော့ ရေဆေး။ ဆန်ဆတူထည့်ပြီး မြေအိုးဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူအောင် ရေခန်းကျိုကာ မီးကျိုးအေးဖြင့် နှပ်ထားလိုက်လျှင် သုံးလွန်းတင်ထမင်းရပြီ။ တစ်ယောက်တစ်ဆုပ် ပလုတ်ပလောင်းစားကြရုံဖြင့် အိုးလုံးပြောင်တော့သည် ။

(၃)

ကျွန်မ ရေးဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အဓိက ဇာတ်ရုပ်များမှာ အမျိုးသားတွေချည်းဖြစ်နေတာ သတိထားမိပါသည်။ ကျွန်မရေးနေကျဆိုလျှင် မိန်းမသားဇာတ်ရုပ်တွေသာ များ ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ပထမဆုံးရေးဖြစ်သည့် ဝတ္ထုလတ်မှာ ‘မင်္ဂလာလှည်း’ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မောင်တစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို အခြေခံသောဇာတ် ဖြစ်ပါ၏။ သည် ဝတ္ထုလတ်ကို ကျွန်မတို့ မန္တလေးက စာရေးဆရာ ဆရာစိုးဘားဒိုင်ရေးသော ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်နှင့် ပူးတွဲကာ လင်းလွန်းခင်စာပေက ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာစိုးဘားဒိုင်က သူ့ဒေသ၊ သူ့ဝန်းကျင်ကလာသော ပင်လယ်နောက်ခံဝတ္ထုလတ် တစ်ပုဒ်ရေးသည်။ ကျွန်မ ဝတ္ထုလတ်က အညာနောက်ခံ ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ်ကိုပေါင်းပြီး ပင်လယ်ဖြတ်တဲ့ လှည်းအမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာလှည်း ဝတ္ထုလတ်ရေးပြီးသည့်နောက်ပိုင်း နောက်ထပ် ဝတ္ထုလတ်နှစ်ပုဒ် ကျွန်မ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်ပုဒ်က ‘ကပ္ပိယ’ ကပ္ပိယဝတ္ထုလတ်ကိုတော့ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ဖော်ပြရန် ကျွန်မ ပေးထားခဲ့သည်။ တတိယတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော ‘သဒိုး’ ဝတ္ထုလတ်ကိုတော့ ကဗျာမဂ္ဂဇင်းကို ပေးခဲ့သည်။ ကပ္ပိယဝတ္ထုမှာ မြန်မာ့ကျေးလက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် ကပ္ပိယအဖြစ် ဘဝရပ်တည်သော ကပ္ပိယကြီး စံလှဘော်အကြောင်းဖြစ်၍ သဒိုးဝတ္ထုလတ်ကတော့ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်များကို ပေါ်ပေးရသော အသားထိုးသမား ဒိုးကလေးအကြောင်း ဖြစ်သ

ည် ။ (ကျွန်မတို့ ရွာတွေမှာ နွားသတ်သမား၊ ကျွဲသတ်သမားလို့ ရင့်ရင့် သီးသီး မခေါ်ပါ။ အသားထိုးသမား သို့မဟုတ် သားထိုးလို့ သာ ခေါ်ကြ သည် ။ သားထိုးကို သဒ္ဓါလို့ အသံထွက်ကြပါသည်) မင်္ဂလာလှည်းက တော့ တပည့်တစ်ယောက်ကို သတို့ သမီးလိုက်တောင်းရမ်းပေးခဲ့သော လူမှုရေးစိတ်ကြီးသူ လိုချစ်တိုးဆိုသူ၏ မင်္ဂလာခရီးအတွင်း ကြုံရသော ဒုက္ခတွေကို ဟာသကဲကဲ သရုပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အမျိုးသားဇာတ်ရုပ်တွေကို ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်အဖြစ် ရေးပြီးမှ သည် အချက်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်တွင် ပါ သော ဘဝတွေကို သုံးပုဒ်ပေါင်း၍ အမည်ခေါင်းစီးတစ်ခု ပေးချင်မိရာ က ‘သုံးလွန်းတင်’ဆိုသည့်အမည်ကို ရွေးချယ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

(၄)

သည် ဝတ္ထုလတ်သုံးပုဒ်ကို စုစည်းထုတ်ဝေပေးသည့် ကိုဝင်းချို (မူဝံ စာပေ) မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်ပုံနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများ ရေးဆွဲပေးကြသော ပန်းချီဆရာ ပညာရှင်များကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြောလိုပါသည် ။ မူရင်းပုံနှိပ် ဖော်ပြပေးခဲ့ကြ သော လင်းလွန်းခင်စာပေ၊ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းနှင့် ကလျာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီ တာများကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ် ၏ မေတ္တာကိုခံယူလျက် အားပေးခြင်းအတွက်လည်း ထာဝရ ကျေးဇူးဥ ပကာယ တင်ရပါ၏။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်

ခင်ခင်ထူး

(၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁၀ ရက်၊ မန္တလေး)

မင်္ဂလာလှည်း

(၁)

အဲသည် နေ့က ကိုချစ်တိုး မနက်အစောကြီး နိုးနေတယ်။ ခါတိုင်း မနက်ရှစ်နာရီ မနိုးချင်တဲ့ ကိုချစ်တိုး။ ခြောက်နာရီထိုင်အောင် ညဘက်က နာရီသံပတ် ပေးထားရတာပါ။ ကိုချစ်တိုး မိန်းမကတော့ ခုတလော ကိုချစ်တိုး လုပ်နေတာတွေကို မကြည်သာပါဘူး။ ကိုယ့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ် မဟုတ်။ တစ်ဆင့်ခံ လူကြီးလုပ်ချင်တာကို မကြိုက်တာ။ ကိုချစ်တိုးနဲ့ ကိုကျော်သန်းက တစ်ရပ်ကွက်တည်းလည်း ဖြစ်ပြန်၊ စီးပွားသောင်သာသူချင်းလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ခင်မင်ကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့ ။ အခု မိန်းမတောင်းမယ့် မောင်ကြိုင်နဲ့ ကိုချစ်တိုးနဲ့ က ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ မောင်ကြိုင်က သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင် ကိုကျော်သန်းရဲ့ တပည့်။ တစ်ရွာက လာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ကိုကျော်သန်းက သူတပည့် မိန်းမတောင်းပေးရမယ့်ကိစ္စဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးကိုပါခေါ်လို့ လိုက်ပါမယ်ကတိပေးမိရာက ထလိုက်ဖို့ ဖြစ်ရတာကိုး။ ဒါကို ကိုချစ်တိုးမိန်းမ မခိုင်ဝါက မကြည်ဘူး။

"တော့မလဲ ကိုယ့်အရေးမဟုတ် ကိုယ့်အရာမဟုတ်။ ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ရမှာ နဲ့ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိစ္စနဲ့ တော်မလိုက်လည်း ရတဲ့ဟာကို တော်က သူများ ရှေ့ ခြေတစ်လှမ်း ရောက်နေတာ"

"ဟ.. မိခိုင်ရ၊ သူ့ကိစ္စဆိုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စပေါ့ဟ။ တောင်းတယ်၊ မြန်းတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ လူကြီးအရာထားတာ ဂုဏ်တောင် ရှိသေးဟာကော၊ ကိုကျော်သန်းခေါ်တာ မလိုက်လို့ ကောင်းရောလား.."

"တော့ကိုယ်က လုံဖျားပုစဉ်းနား အကြောင်းရှာနေတာ၊ တော်ကဘာပြောတတ် ဆိုတတ်လို့ တုန်း"

"မင်္ဂလာခန်း မပြောတတ်တော့ ဒါနခန်းချရုံပေါ့ဟ.."

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး.. ဟင်း"

ကိုချစ်တိုးက စတိုးဆိုင်ကြီး ဟည်းနေအောင်ဖွင့်ထားတဲ့ ပိုင်ရှင်ပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာသလောက် လူမှုရေးစိတ်၊ ဘာသာတရားစိတ်က လေး ရှိတော့ ထစ်ခနဲဆို သူက ဘဏ္ဍာရေးမှူး ထပ်ဖြစ်နေကျ။ သည် ကိစ္စကတော့ ဘဏ္ဍာရေးမှူး မဟုတ်ပေသိ လူမှုရေးမဟုတ်လား။ လိုက်ပါမယ် ပြောလိုက်မိတယ်။ ပြောသာ ပြောရတာ မိန်းမယူမယ်ဆိုတဲ့ ကိုကျော်သန်း တပည့်ဆိုတာကိုလည်း ကိုချစ်တိုးက ကောင်းကောင်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုကျော်သန်းမျက်နှာနဲ့ ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်မသိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေလို့ တွက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်ကြိုင်က တောသူတောင်သား၊ မန္တလေးကို လာလုပ်ကိုင်စားသောက်နေတာပေမယ့် ချစ်သူကို မိသား၊ ဖသားပီပီ ရှိတာလေးနဲ့ တောင်းမြန်းယူတာမျိုးဆိုတော့ တတ်နိုင်သူတွေက ဝိုင်းကြ၊ ဝန်းကြခြင်းဟာ ကုသိုလ်ရတယ်လို့ လည်း ကိုချစ်တိုးခံယူထားတာ ပါပါတယ်။

"နေပါဦး.. မောင်ကြိုင် မိန်းမတောင်းသွားရမယ့် ရွာက ဘယ်မှာ တုန်း"

"စစ်ကိုင်းအနောက်ထဲ ပြောတာပဲ၊ ဘာရွာဆိုလား"

"မိန်းကလေး မိဘများက ဘာလုပ်ကြတာတုန်း"

"ဘာလုပ်ဆိုလား.."

"မင်္ဂလာက ဘယ်တော့ဆောင်ကြမှာ မို့လဲ"

"ဘယ်တော့ဆိုလား.. သိပေါင်ကွာ"

မိန်းမ မေးသမျှလည်း ကိုချစ်တိုးက အိုးဝင်ကော်ချက် ဖြေတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဟိုနားဆိုလား.. သည် နားဆိုလားနဲ့ ပြီးရတာပါ။ သည် လိုဝေလေ မိန်းမက မကြည်သာလေ။ မကြည်သာမှ နေရော သူလိုက်ပါမယ်ဆိုမှ တော့ စောစောထ ရေချိုး၊ ပေါင်ဒါတွေ ဖွေးနေအောင်လိမ်း၊ ရေမွှေးတွေ တဖျန်းဖျန်း ဆွတ်၊ လည်ကတုံးဖြူကလေး သန့်သန့်ကို စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ခံဝတ်ပြီး ပိုးပုဆိုး ရေညှိစိမ်းတစ်ထည် ကောက်ဝတ်တယ်။ ကတ္တီပါစိမ်း မွေးရှည်ဖိနပ်ပြီးတော့ ဆိုင်က ကလေးမလေးဖျော်ပေးတဲ့ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက် ပူပူလောင်လောင် သောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ကားထွက်မျှော်နေတော့တာပါ။ ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ကားမလာသေးဘဲ မောင်ကြိုင် ရောက်လာတယ်။ လူကြီးတွေ လိုက်နှိုးတာတဲ့ ။ သတို့သားလောင်းက အဝတ်အစား မလဲရသေးဘူး။ ကြောင်းမြန်းမယ့်လူက ဝီရိယကောင်းနေတော့ မယားလုပ်သူက အောင့်ပြန်ရော။ သည် တစ်ခါတော့ မောင်ကြိုင်ကို မခိုင်ဝါကပဲ မေးတယ်။

"နေပါဦး.. မင်းက ကိုကျော်သန်းတပည့် မောင်ကြိုင်လား..."

"ဟုတ်တယ် အစ်မ၊ လူကြီးတွေ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လိုက်ပြောတာပါ"

"အလိုတော်.. ကာယကံရှင် မယားတောင်းမယ့်လူက အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ တို့ အိမ်က ဥပက က ကျီးမနီးခင် ဆွမ်းထချက်နေတာပါ"

ကော၊ နေပါဦး မင်းတို့ ရွာက ဘယ်မှာ တုန်း..."

"သည့် နားလေးပါ.. စစ်ကိုင်းအနောက်ထဲတင်"

စစ်ကိုင်းဆိုတာ မန္တလေးနဲ့ မဝေးတော့ ကိုချစ်တိုး စောစောပြန်ရောက်ဖို့ သေချာပြီလေ။ သည့်ထက် ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ သူတစ်ပါး မင်္ဂလာကိစ္စဆိုတော့ သည့်ထက်ပိုပြောလို့ လည်း မကောင်းဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုချစ်တိုးကိုတော့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တယ်။ မောင်ကြိုင်ပြန်သွားပြီး နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ကိုကျော်သန်းရဲ့ ကားရောက်လာတယ်။ လိုက်ထရပ်ကား ပက်လက်ပေါ်မှာ လူကြီးတော်တော်များများ လည်း ပါလာကြတယ်။ သတို့သား မောင်ကြိုင်၊ မောင်ကြိုင်ဆရာ ကိုကျော်သန်း၊ မောင်ကြိုင် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ဒေါ်ငွေ၊ ကိုကျော်ဝင်း၊ တရုတ်ကြီးကိုဝိန်၊ ကျန်တာက ကိုချစ်တိုးလိုပဲ ကိုကျော်သန်းခေါ်လို့ ပါလာတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးဟောင်း ဦးကျော်ဒွန်း၊ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်၊ လူတွေ မနည်းဘူး။ မောင်ကြိုင်နဲ့ သူ့အဒေါ် ဒေါ်ငွေကို ကားခေါင်းထဲ ထိုးထည့်ထားတော့ ကိုချစ်တိုးကလည်း နောက်က ကားပက်လက်ခါးရှည်ကြီးပေါ် ထိုးတက်လိုက်ရတယ်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ ချည်းဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက မယားကို လူရိုသေရှင်ရိုသေ အလုပ်ဟဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်တယ်။

"ကြွကြွ.. ကိုချစ်တိုးရေ တော်မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး.. ကြွ"

မယားက ရွဲပြောတာ သိသားပဲ။ စပ်ဖြီးဖြီးကြီးနဲ့ လူတွေကြားထဲ တစ်နေရာ ရှာထိုင်တယ်။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ကချည်း လူသုံးယောက်စာ နေရာယူထားတော့ ကိုကျော်သန်းနှယ် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကိုမှတ်တင်ကြီး ကားပေါ် တင်လာရတာပါလိမ့်လို့ လည်း တွေးမိသေးတယ်။ ကိုကျော်သန်းကတော့ သူတပည့်ဆိုတော့ သူ့ကား သူကိုယ်တိုင်

မောင်းတာကိုး။ ရှေ့ခန်းမှာ ။ သည် လိုနဲ့ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ်ရောက်
တော့ ရှစ်နာရီထိုးပြီ။ စကားတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြရင်း
က သွားကြတာဆိုတော့ ပျော်စရာလည်းကောင်းပါရဲ့ ။

လူဝကြီးဦးမှတ်တင်က သူ့အသံပြာအက်အက်နဲ့ "ရေဇလာနဒီ... ဧ
ရာဝတီ.. ဇေယျာပြည်.. စစ်ကိုင်းတောင်.. တစ်ခွင်လုံးဝန်းပတ် ရံလည်..
ပုထိုးဘုရားစေတီ... အကျိုးများ စေသည် ..
ဘိုးဘွားအမွေတည်..."ဆိုပြီး သီချင်းစလိုက်တော့ ကိုချစ်တိုးက လက်
အုပ်များ တောင်ချီလို့ ။ မြင်ရသမျှ စစ်ကိုင်းတောင် စေတီတွေကို အဝေး
က လှမ်းကန်တော့တယ်။ ကားပေါ်မှာ ကွမ်းယာထုပ်ကြီးကလည်း ပြည်
တောင်းလောက် ပါ လာလေတော့ သူတစ်ယာ ကိုယ်တစ်ယာ စားရင်း
နောက်ကြ ပြောင်ကြ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း ကားမှန်ပေါက်ကနေ နောက်
လှည့်ကြည့် ကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကြီး ဖြထားလိုက်တာကလည်း နားရွက်
ဖျားချိတ်လို့ ။ ခမ်းခမ်းနားနား ရှိနေတာကိုး။

"မောင်ကြိုင် ပါးစပ်ထဲ ရှောက်သီးထည့်ရင်တောင် အာမထိ လျှာမ
ထိလောက်ဘူး မောင်ချစ်တိုးရဲ့ "

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးကျော်ဒွန်းက ပြောတော့ ကိုချစ်တိုးက
ထောက်ခံတယ်။

"ဒီကောင် မိန်းမယူတာကို ပေါ့ပေါ့မှတ်တာကိုး ဆရာကြီးရဲ့ ၊ နောက်မှ
ရှောက်သီးအလုံးလိုက် မျိုချသလိုဖြစ်မှာ "

"ဒါတင် ဘယ်ကမလဲမောင်ရာ ရှောက်သီးဝမ်းက ဒလဟောသွားဦး
မှာ သေချာပေါ့ကွာ"

တရုတ်ကြီးဦးဝိနီက ဝင်တွယ်လိုက်တော့ ကားပေါ်မှာ တဝါးဝါးပေါ့။

(၂)

စစ်ကိုင်းမြို့ထဲရောက်တော့ ကားလေဖြည့်ဖို့ လေဆိုင် အရင်ရှာရတယ်။ လူကများ တော့ ဘီးကပြားချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။ တစ်နေရာမှာ ကားလေထိုးတုန်း ကိုကျော်သန်းက သူ့တပည့်ကို မေးတယ်။ စစ်ကိုင်းကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ သွားရမယ့်ရွာ ဘယ်လမ်းက ဝင်ရမလဲ မေးတာပါ။

"ဘယ်ကို ချိုးရမှာ တုန်းကွ.."

"ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်ထဲထွက်လိုက်ရင် ရတယ်ပြောတာပဲ ဆရာ"

"ဘယ့်နှယ် ပြောတာပဲတုန်းကွ၊ မင်း ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းမရွာ ကိုယ် မသိဘူးလား"

"ကျွန်တော် မရောက်ဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ပြောထားတာတော့ စစ်ကိုင်းအနောက်ထဲက လယ်ပြင်ကြီးထဲ"

"ဟေလကွာ..."

ဆရာတပည့် ဖြစ်နေတာကို ကိုချစ်တိုးက ကြားတယ်။ နေပါဦး ဘယ်ရွာက မိန်းကလေးများ ရှာရှာပေါက်ပေါက် သွားကြိုက်ပါလိမ့်။ ဘယ်မှာ တွေ့လို့ ဘယ်မှာ ကြိုက်ပြီး ဘယ်မှာ တောင်းရမ်းဖို့ စီစဉ်တာပါလိမ့်လို့ လည်း စဉ်းစားတယ်။ သူတို့ သားက သတို့ သမီးရွာကို ထိထိရောက်

ရောက် မပြောနိုင်ဘူးဆိုတာကိုက ထူးဆန်းနေတာ မဟုတ်လား။

"လယ်ပြင်ကြီးက ဘာတုန်း၊ ရွာနာမည်လား လယ်တွေလား"

"ရွာနာမည်"

"မင်းဟာက ဟုတ်ကောဟုတ်ကဲ့လားကွာ"

လေထိုးဆိုင်က လူငယ်တွေကို ကိုချစ်တိုး မေးကြည့်တော့လည်း မသိကြဘူး။ စစ်ကိုင်းအနောက်ဘက် ရွာတွေက ရာနဲ့ ချီရှိကြတာ အာစရိရဲ့ ၊ ရှိချင်လည်း ရှိမှာ ပေါ့တဲ့ ။ မနီးမဝေးမှာ ဆန်ရွေးနေတဲ့ မိန်းမက နားစွန့်နားဖျားကြားလို့ ထင်ပါရဲ့ ။ လယ်ပြင်ကြီးက ဟိုးအတွင်းထဲမှာ တဲ့ ။ ရွာရှိကြောင်းပြောတော့ ကိုချစ်တိုး ဝမ်းသာသွားတယ်။ သေချာ အောင်မေးတော့ ငါးထပ်ကြီးဘုရား အနောက်ကထွက်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်ပြောတာနဲ့ ကိုက်နေပြီကိုး။ သည် လိုနဲ့ ကားထွက်လာကြရော။ ထွက်လာလို့ လမ်းစလည်း တွေ့ရော လမ်းက အခြေအနေမကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကားမောင်းလို့ ဖြစ်သေးတော့ ညှစ်လိုက်၊ ရုန်းလိုက်နဲ့ နှစ်ရွာသုံးရွာ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ နှစ်ရွာသုံးရွာ ကျော်လို့ ရှေ့လှမ်းမျှော်လိုက်တော့ ရွာရယ်လို့ မမြင်ရတော့ဘူး။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ မြင်ရတဲ့ လွင်ပြင်ကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ လမ်းအူကြောင်းတော့ မပျောက်ဘူး။ သည် လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားလိုက်ရင် ရောက်မယ့်သဘောတော့ ရှိပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ ရွာထဲကထွက်လာတဲ့ ဈေးသည် မိန်းမကို မေးရပြန်တယ်။ ဈေးသည် မက ခံတောင်းကြီးရွက်လို့ ။ သူကလည်း သူ့ဇောနဲ့ သူဆိုတော့ တိုတိုပဲ ဖြေတယ်။

"လယ်ပြင်ကြီးရောက်ပေါ့တော်.. ထိုထိုကြီး ပေါက်ပါလိမ့်မယ်"

ရွာရှိတယ်၊ လမ်းရှိတယ်။ ထိုထိုကြီးလည်း ပေါက်ပါလိမ့်မယ် ဆိုမှတော့ မှားစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ကိုကျော်သန်းက တဂီးဂီးမောင်းလာ

ရော။ လမ်းက စထွက်လာကတည်းက ကတ္တရာရယ်လို့ တစ်စလောင်း
စာတောင် မရှိပါဘူး။ ပုစွန်ကျင်းလို အပွေးတက်နေတဲ့ မြေဖို့ လမ်းမှာ
မြေပျော့တဲ့ နေရာတွေမှာ ဟက်တက်ကွဲ ဇောင်းကြီးတွေများ ထလို့ ။
တော်ရုံလှည်းတောင် သွားမဖြစ်လောက်ပေမယ့် ကိုကျော်သန်းက ကား
အနာခံပြီး ဟိုဘက်ခွ သည် ဘက်ခွ၊ တစ်ပေရွေ နှစ်ပေရွေရုံ မောင်းလာ
ခဲ့တယ်။ ကားကလေးဆိုတာကလည်း စောင်ပုခက်များ တုပ်နေသလိုပဲ။
ဟိုဘက် သည် ဘက် ယိမ်းတိုင်း ဂျိဂျိဂျိနဲ့ မြည်သေးတာ။ ကားထဲက
လူတွေခမျာ ဆန်ကောထဲ ဆီးဖြူသီးထည့်လိုမ့်သလိုပေါ့။ ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးဟောင်း ကိုလူဝကြီးက တက်ကြိုတိမိတော့ အော်လိုက်တာ။
ကိုချစ်တိုးခမျာလည်း ကားနားပန်းကို လက်နဲ့ ပြင်းပြင်းဆုပ်ကိုင်ထား
ရာက မြောက်လေတိုက်တော့ မြောက်ဘက်ယိမ်း၊ တောင်လေတိုက်
တော့ တောင်ဘက်ယိမ်းတဲ့ ပဲ့ပြားပင်လို ဖြစ်နေတော့တာပါ။ တစ်နေ
ရာရောက်တော့ ရှေ့မှာ ဗွက်ကျင်းကြီး။ ကြီးလိုက်တဲ့
ဗွက်ကျင်းကလည်း ဆင်ကြီးတစ်ကောင် အိပ်နေရင်တောင် ပျောက်
လောက်တယ်။ ကားဆရာ ကိုကျော်သန်းက ဗွက်ကျင်းကြီးကို
ဗဟိုထားပြီး ဟိုဘက် လွတ်လိုလွတ်ငြား၊ သည် ဘက်
လွတ်လိုလွတ်ငြား အကဲခတ်တယ်။ ဘယ်လိုမှ အကဲခတ်မရတော့ ကား
ထိုးရပ်ပြီး ဆင်းပါလေရော။

"ဘာဖြစ်လို့ တုန်း ကိုကျော်သန်း"

ကိုချစ်တိုးက လူပိန်ပိန်ပါးပါးဆိုတော့ ကားပေါ်က ဖတ်ခနဲ ခုန်ချပြီး
ရှေ့လမ်းကို အကဲခတ်ရင်း မေးလိုက်တာပါ။ ဖြေစရာတောင် မလိုပါဘူး
။ ကိုချစ်တိုး မြင်သားပဲ။ သည် ဗွက်ကျင်းကြီးကို ကျော်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်
လောက်ဘူးဆိုတာလည်း သိပါရဲ့ ။ မကျော်လို့ ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ နေ
ကလည်း ပူချင်ပြီ။ နှစ်ရွာသုံးရွာကျော်လို့ ခရီးလည်း ပေါက်နေပြီ။ ပြီး

တော့ ဒါက မင်္ဂလာကိစ္စ။ တစ်ဖက်မိဘကို မိသားဖသားပီပီ လူကြီးစုံရာ နဲ့ တောင်းရ၊ မြန်းရမယ့်ကိစ္စ။ အချိန်နဲ့ ရောက်မှ ဖြစ်မှာ ကိုး။

"မောင်ကြိုင် မင်းမင်္ဂလာဆောင်တော့ နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ဗွက် ကျင်းခံနေပါပကော"

စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကြိုက်တဲ့ ကိုချစ်တိုးက နှလုံးလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေတယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖျက်ပြောလိုက်တာပါ။ မောင်ကြိုင်က လည်း သူ့မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စမှာ ဗွက်ကျင်းကို ထည့်စဉ်းစားထားပုံ မရ တာထား။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတော့ ဗွက်ကျင်းထိပ် ဆောင့်ကြောင့်သွားထိုင်တယ်။ တစ်ဦးတည်းပါလာတဲ့ မောင်ကြိုင်ဆွေ မျိုးဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက ယောက်ျားကြီးတွေပါလာတဲ့ ကြားက မအောင့်နိုင် လေတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသွားပြီး ဆီးထိုင်တယ်။

"မောင်ကြိုင်ရာ မင်း အဒေါ်လား၊ တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ ဗွက်ကျင်းခံ နေလို့ ခမျာ သေးပေါက်ရတယ်"

ကိုချစ်တိုးက ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ ပုံနဲ့ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်နေပေ မယ့် ကားပေါ်ပါလာကြတဲ့ ယောက်ျားသားတွေကလည်း ကားရပ်တုန်း တော်ရာမှာ တပိုတပါး သွားကြတာပါပဲ။ ကိုကျော်သန်းက ဘေးကပန်း မောင်းရယ် ကျယ်လောက်မယ့်ဘက်ကို မျက်မှန်းနဲ့ ရွေးတယ်။ ရွေးပေမ ယ့် ဘယ်ကပန်းပန်း ကားတစ်စီးစာ မလွတ်ချင်ဘူး။ သည် တော့ ဘီးတ ဖက်စာလောက် လမ်းဘေးက မြေစိုင့်ခဲတွေကို ယူဖို့ ရင် ရလောက်တ ယ်လို့ တွက်တယ်။ သူ့စိတ်ကူးကိုလည်း ပြောပြတယ်။

"ဝိုက်တက်သွားရုံဆိုရင် ဘေးက မြေစိုင့်ခဲကြီးတွေ တစ်ဘီးရာစာ လောက် ဖို့ လိုက်ရင် ရမယ်ထင်တာပဲ။ လူတော့ မတက်ကြနဲ့ ဦးပေါ့။ ကားအခွံချည်းဆိုရင် မြေမနိမ့်လောက်ပါဘူး"

သည် နည်းပဲရှိတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ လူကြီးတွေခမျာ တစ်ပွဲစာ မြေစိုင်းခဲကြီးတွေ လမ်းပန်းဘေးမှာ တစ်တုံးချင်း ကပ်ဖို့ ကြရတော့တာပါ။ နေကပူပူ၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးတွေနဲ့၊ ပိုးပုဆိုးတွေနဲ့ ပေမယ့် တစ်ယောက် မြေစိုင်းခဲနှစ်ခဲလောက်ဖို့ ရင် ပြီးမယ်ထင်တာ၊ အခေါက်ပေါင်းများစွာ သယ်ဖို့ ကြရတာဆိုတော့ ချွေးတွေသံတွေပါ ထွက်လာကြရော။ လက်ပန်းတွေလည်း ကျကုန်ကြပြီ။ ရလောက်ပြီဆိုတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားကိုဝိုက်ပြီး အရှိန်နဲ့ မောင်းထွက်လိုက်တယ်။ ။ မြေကြီးခဲတွေက မ၊တုန်းကသာ စေးပြီး မာနေတာ၊ ကားအလေးချိန်နဲ့ ကျတော့ အိခနဲ ညွတ်ကျပါလေရော။ ကားကြီးက စောင်းစောင်းကြီး ရပ်သွားတော့ ကားဘေး ပြေးကြပြီး စောင်းတဲ့ ဘက်က ပြိုင်တူ တောင့်ထားကြရတယ်။ တောင့်ထားတုန်း ဂူးခနဲမောင်းလိုက်တော့ ကားလည်း ဗွက်ကျင်းက ဖယ်ရင်းယမ်းရင်း လွတ်သွားရော။

"ဝေး..."

ချွေးတွေသံတွေကြားက ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်ကြစမ်းဆိုတာများ ။ ဗွက်ကျင်းကိုကျော်ပြီဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ဆက်သွားနိုင်ပြီပေါ့လေ။ ဗွက်ကျင်းကျော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ မောင်ကြိုင် ယောက္ခမရွာက ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ နောက်ထပ် ဗွက်ကျင်း ဘယ်နှကျင်း ကျန်သေးသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အားလုံး ကားပေါ်ရောက်ကြတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် စကားဟဟ မပြောနိုင်ဘူး။ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ဆိုတာ ဒေါက်ဖိုက လေဆွဲဖူးဖို့ကြီးကျလို့ ။

"ချီး.. ငါ မိန်းမယူတုန်းက သည် လောက် မပင်ပန်းခဲ့ပေါင်ကွာ၊ လက်တင်ယူခဲ့တာပါ၊ ကျော်သန်းတပည့်ကျမှ လူကို ‘လောင်တိုက်’စော် နံ

ကရော"

သည် လိုပြောလို့ လည်း ဘယ်သူမှ မရယ်နိုင်ကြသေးဘူး။ လူဝကြီး ပြောလည်း ပြောစရာ။ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ လက်ကြောတင်းကြသူတွေ မဟုတ်ဘူး ။ စက်ဘီးတောင် လေထိုးစီးကြတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ လူတွေကိုး။ ရပ်ကွက်ထဲ လူကြီးရယ်လို့ အိမ်ဦးခန်းထိုင်နေကျ လူတွေ ဆိုတော့ သည် တစ်ချို့ တော်တော်ထိလိုက်တာက သူတို့ မှာ အမောကိုမ ပြေနိုင်သလို ဖြစ်နေကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးကတော့ မယားအာခံပြီး ထွက်လာရသူဆိုတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း သဘောထားလိုက်တယ်။ တိုက်ပုံဖြူဖြူကတော့ ရွှံ့စေးတွေ ပေတဲ့ နေရာကပေ၊ ပွတဲ့ နေရာကပွ။ ပေနေတဲ့ လက်တွေကို ဗွက်ကျင်းထဲက ရေနဲ့ ပက်ဆေးခဲ့တာတော့ ရှိပါရဲ့ ။ ရွှံ့ရေတွေဆိုတော့ လက်မှာ အစေးတွေ ပေါက်လို့ ။ ကိုချစ်တိုးက သူ့စိတ်ထဲ မှတ်မိလိုက်တာတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ကားဂုတ်ပေါက်က လှမ်းမေးတယ်။

"မောင်ကြိုင်.. ဟေ့ မောင်ကြိုင်"

"ဗျာ.."

"မင်းချိန်းထားတာ ဘယ်အချိန်တုန်း ဆယ်နာရီဆိုလားလို့ "

"ဟုတ်တယ်"

"ခုပဲ ကိုးနာရီခွဲတော့မယ်၊ မင်းရွာက တံခွန်တိုင်ထိပ်က ဟင်္သာရုပ်တောင် မမြင်ရသေးပါလား"

"ရောက်ကားနီးပြီနဲ့ တူပါတယ်.. လေးချစ်တိုးရ"

ကားက ထင်တိုင်းသွားမရတော့ ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့ ရွေ့နေတာပါ။ သည်လိုနဲ့ မောင်းလာရာက ကြွက်တူးတဲ့ လူတွေလို့ ထင်ရတဲ့ လူနှစ်ယောက်

ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်က လျှောက်လာတာတွေ့ကြရော။ လူနှစ်ယောက်က ပေါက်ပြား တစ်ယောက်တစ်လက် ပခုံးပေါ်ထမ်းလာကြတယ်။ သည် လောက်ဆိုးတဲ့ လမ်းများ ကားမောင်းလာရလောက်အောင် မိုက်လုံးကြီး တဲ့ လူတွေပါလားဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကားကို လှမ်းကြည့်ကြတယ်။ ကိုချစ် တိုးက လမ်းဘေးက လူနှစ်ယောက်နဲ့ နီးလာတော့ လှမ်းမေးတယ်။ မေး သံကြားတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားကို ရပ်လိုက်ရော။ အေးအေးဆေး ဆေး မေးရအောင်ပေါ့လေ။

"ဗျို့ဆရာတို့ လယ်ပြင်ကြီးရွာဆိုတာ လှမ်းသေးသလားလို့ "

"ဘာရွာရယ်ဗျ"

"လယ်ပြင်ကြီး..."

ပေါက်ပြားဆရာတွေက သူတို့ အချင်းချင်း တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ သည် နားရွာတွေမှာ လယ်ပြင်ကြီးရွာ ရှိလို့ လားဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အူတူတူ လုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ ခဏနေတော့ မျက်နှာမှာ ဘုတွေနဲ့ ရွာသားက သူသတိရတာနဲ့ တိုက်မေးတယ်။

"ဘယ်ရွာအုပ်စုတုန်း"

"အုပ်စုတော့ မသိဘူးဗျ.. လယ်ပြင်ကြီးပြောတာပဲ"

"အော်.. ညောင်မုတ်ဆိတ်ဟိုဘက်က ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီးရှိတဲ့ ရွာ ပြောသာ ထင်တယ်"

သည် စကားကြားတော့ ကားခေါင်းထဲက သတို့ သား မောင်ကြိုက်က အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ရှိတယ်လို့ ကြားဖူး ထားတာကိုး။

"ဟုတ်တယ်.. ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်း ချိန်းတွေ့ကြတုန်းက အေး

သီ ပြောဖူးတယ်။ သူတို့ ရွာထိပ်မှာ ပေပင်ကြီး ရှိတယ်တဲ့ ..."

"အောင်မာကွာ၊ ပေပင်ကြီးရှိတယ်ဆို ပြီးလျက်နဲ့ ချိန်းတွေ့တုန်းက ဆိုတာများ ထည့်ပြောရသေးတယ်။ ခွေးမသား သေချာအောင် လုပ်မထားဘဲနဲ့ ... လူကြီးတွေခေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်"

သူ့ဆရာ ကိုကျော်သန်းက ငေါက်တော့ သတို့ သား မောင်ကြိုင်လည်း ရိတ်လိုက်တဲ့ စပါးပင်လို ငိုက်ခနဲ ကျသွားရော။ ပေါက်ပြားဆရာနှစ်ယောက်က မှားလို့ လည်း အပြစ်မရှိတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ "တော်တော်လှမ်းသေးသဗျာ" လောက်ပြောပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ကိုချစ်တိုးက ကားရောက်နေတဲ့ နေရာက ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်တော့ ပဲခင်းတွေလို၊ ပလက်မြေတွေလို ကွင်းကျယ်ကြီးတွေပဲ တွေ့တယ်။ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ သူတို့ ကားလေးတစ်စီးပဲ ထီးထီးကြီးရှိနေတာတွေ့ရတော့ ကိုချစ်တိုး အားငယ်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတွေ ငေါ့သောက်ရုံကလွဲရင် သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ ဆိုတဲ့ မျက်နှာတွေနဲ့ ပါ။ မောင်ကြိုင်နဲ့ ဆွေလေးမျိုးလေးတော်တယ်ဆိုတဲ့ ဒေါ်ငွေခမျာလည်း သတို့ သားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးဆိုတော့ အချိန်နဲ့ မရောက်ရင် အပြောခံရချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ပူပန်နေပုံရရဲ့ ။ မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့ဆရာ ငေါက်ကတည်းက ငြိမ်နေရပေမယ့် ချစ်သူရွာရောက်ချင်လှပြီ။ မြန်မြန် တောင်းရမ်းပြီး တစ်ဖက်မိဘများ သဘောတူရင် တစ်ခါတည်းတောင် ခေါ်လာချင်ပြီကိုး။ မောင်ကြိုင်မျက်စိထဲမှာ သူ့ကိုမျှော်နေရှာမယ့် တစ်ရွာသူ မိန်းမချော အေးသီကလေးကိုပဲ တဝဲဝဲ မြင်နေလေရဲ့ ။ အဒေါ်လုပ်သူကတော့ လိုက်လာတဲ့ လူကြီးတွေကို မျက်နှာပူရှာထင်ပါရဲ့ ။ မောင်ကြိုင်ကို ငေါက်တယ်။

"ငါ့ကြိုင်ရယ် နင်ကိုယ်က မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းမ ဘယ်နား

မှန်းမသိဘဲ လူကြီးတွေများ ဖိတ်လာရသေးတယ်။ အားများ နာစရာ"

လမ်းတစ်နေရာရောက်တော့ လှည်းတစ်စီးစီးပေါ်က ကျကျနဲ့ခုံပုံရ တဲ့ သစ်ကိုင်းကြီး ကန့်လန့်ခံနေတော့ ကိုကျော်သန်းက ကားရပ်လိုက် တယ်။ မောင်ကြိုင်က ကားခေါင်းထဲက မစီးချင်တော့ဘူး။ ထွက်လာက တည်းကလည်း လူကြီးတွေကျူးပြီး ရှေ့က မစီးချင်ပါဘူး။ အားလုံးက မင်းက သတို့သားပါကွာ ရှေ့ကသာ စီးပါ ခွင့်ပြုလို့ သာ စီးခဲ့ရတာကိုး။ စစ်ကိုင်းအနောက်ထွက်လိုက်ရင် ရောက်ပြီဆိုတော့ မိန်းကလေးရွာအဝ င် တင့်တယ်အောင် မောင်ကြိုင်ကို ထိပ်တင်လိုက်ကြတာလည်း ပါပါတ ယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်လည်း ပါတော့ အတူတွဲ မထိုင်ချင်ကြတာလည်း ပါမှာ ပေါ့။ အခုက ရွာမတွေ့နိုင်တော့ ဆရာကြောက်တာနဲ့ နောက်ပြန်ပြေးချင်ပြီ။ လူလည်း ချွေးတွေ၊ သံတွေ ရွံနေပြီ။ ကြောက်ချွေးရော၊ အားနာချွေးရော၊ အပူချွေးရော ရောပြီး ချွေး ပေါင်းစုံ ကျောက် စီးကျနေလိုက်ပုံများ ရေတံလျှောက်ကရေများ ကျနေ သလိုပဲ။

မောင်ကြိုင် သစ်ကိုင်းဖယ်နေတုန်း လူတစ်ယောက် လျှောက်လာ တာတွေ့ပြန်ရော။ ကားရပ်ထားတုန်းဆိုတော့ အဲသည် လူက ကားကို ကျော်လာတယ်။ ကိုချစ်တိုးက တွေ့တဲ့ လူမေးနိုင်မှ တန်ကာကျမှာ ဆို တော့ မေးပြန်ရော။ လူက လွယ်အိတ်ကြီးထဲ သံဘူးခွံတွေထည့်ထားလို က်တာ ဖောင်းကားလို့ ။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူဆိုတော့ ကားတစ်စီးလုံးတော င် မြင်ပုံမရဘူး။

"ဗျို့ဆရာ ဘယ်တုန်း"

"စစ်ကိုင်းကိုပါဗျာ"

"ဟာ ခင်ဗျားဟာ အဝေးကြီး သွားရဦးမှာ ပါလား၊ ဘယ်ရွာက လာ

တာတုန်း"

"ပဲဖြူကုန်း၊ ဝေးပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ သည် လိုသွားရတာပါပဲ။ သည် လမ်းက စက်ဘီးတောင် စီးမဖြစ်ဘူး၊ လှည်းကြိုကလည်း ရှားသယ်"

"ဘာသွားလုပ်မှာ တုန်း"

"ဂက်စ်သွားဖြည့်မှာ ။ ဂက်စ်ဘူးတွေ စစ်ကိုင်းသွားဖြည့်ရတာဗျ။ ဆယ်ဘူးလောက်ဖြည့်ထားရင် သည် နားရွာတွေမှာ တစ်ပတ်လောက် လက်ထည့်လို့ ရတယ်။ ခုက ဂက်စ်ကုန်နေလို့ "

"နေဦး ခင်ဗျားဂက်စ်ဖြည့်တာ ဘယ်လောက်ရတုန်း တစ်နေ့ကို"

"အမှန်မရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ငါးရာလည်း ရသယ်၊ တစ်ထောင်လည်း ရသယ်။ တစ်ခါတလေ ကံတိုက်ရင် နှစ်ထောင်လည်း ရသယ်"

"ကိုင်း.. သည် လိုလုပ်၊ ခင်ဗျားကို သုံးထောင်ပေးမဗျား"

"ခင်ဗျားတို့ မှာ မီးခြစ်ဘယ်နှလုံးတောင် ပါလို့ တုန်း၊ များ လှချည်လား"

"ဪ.. သည် လို၊ ငွေသုံးထောင်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကို လယ်ပြင်ကြီးရွာကို လမ်းပြပေးရုံပဲ။ လယ်ပြင်ကြီးရောက်ရင် ပြန်တော့၊ ကျုပ်တို့ က နေ့တွက်ပေးတဲ့ သဘောထားလိုက်"

သုံးထောင်ပေးမယ်ဆိုတော့ ဂက်စ်ဆရာက စဉ်းစားပြီ။ စစ်ကိုင်းမြို့ကို ဂက်စ်သွားထည့်တာက ဘယ်အချိန်သွားသွား ရတယ်။ တစ်နေ့တည်း ငွေသုံးထောင်ရဖို့ ဆိုတာ အခန့်သင့်တာပဲလို့ တွက်ပုံရတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ။ ကားနဲ့ လိုက်ဖို့ သဘောတူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂက်စ်ဆရာက ကိုချစ်တိုးပြောတဲ့ ရွာကို ဝါးတားတား ဖြစ်နေတယ်။

"နေဦး ဘာရွာ၊ ကိုင်းတောကြီး"

"လယ်ပြင်ကြီး"

"ကျုပ်တော့ ကြားဖူးသယ်မှတ်သာပဲ။ သည် လို၊ ကျုပ်ကလည်း သည် ဘက်ထဲက ပဲဖြူကုန်းက မိန်းမနဲ့ ရလို့ မယားရွာလိုက်နေသာ မကြာသေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ ကြားဖူးသလိုလိုတော့ ရှိသယ်။ ပါးစပ်ပါ ရွာရောက်ရမှာ ပေါ့ဗျာ လွဲမှတ်လို့ "

ကိုချစ်တိုးက ဂက်စ်ဆရာတော့ ငွေသုံးထောင်ဆိုတာနဲ့ ထလိုက်မယ့် လူဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ လမ်းပြခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ ဝါးတားတား ဖြစ်နေမှ တော့ ဘာသွား အသုံးတည့်မှာ တုန်းပေါ့လေ။ ဆရာကြီး ဦးကျော်ခွန်းက ဒါကို ရိပ်မိတော့ ဂက်စ်ဆရာကို သေချာအောင် မေးတယ်။

"နေပါဦး၊ မင်းက လယ်ပြင်ကြီးမသိဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ် လိုက်ပြရမှာ တုန်း မောင်ရ၊ ရွာမှ မသိဘဲနဲ့ ဖြစ်မထင်ပေါင်ကွာ"

ဂက်စ်ဆရာက ငွေသုံးထောင် အလွတ်မခံချင်ဘူးနဲ့ တူပါတယ်။ ပျာပျာသလဲ ပြောတယ်။

"သည် လိုပါ၊ ရှေ့နားကျရင် လမ်းသုံးဆိုင်ကိုရောက်မှာ ။ တစ်မွှာက တောင်ဘက်သွားသာ၊ တစ်မွှာက မြောက်ဘက်သွားသာ၊ တစ်မွှာက အနောက်အယောင်ပြပြီး အနောက်မြောက်ဘက်ထွက်သာ"

"အဲသည် တော့"

"ကျုပ်တို့ ရွာက မြောက်ဘက်သွားသဲ့လမ်း၊ မြောက်ဘက်တစ်ကြောတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြောသဲ့ရွာ မရှိဘူး။ အဲသာ ကျုပ် ဂက်စ်လိုက်ထည့်သဲ့ ရွာတွေ။ တောင်တစ်လမ်းလိုက်ရုံပေါ့ဗျ။ ရွာပါဆိုမှ လိုက်ရင်မိပြီပေါ့"

ဟုတ်သားပဲ။ မြောက်ဘက်တစ်ကြောလုံးမှာ မရှိရင် တောင်ဘက်တစ်ကြောလုံးမှာ ရှိရမယ်။ တောင်လမ်းအတိုင်းလိုက်ရင် လယ်ပြင်ကြီးရှိရမယ်။ ကိုချစ်တိုးက အဲသလိုတွေးမိတော့ ဂက်စ်ဆရာ ကားပေါ်တက်တော့လို့ ပြောလိုက်ရော။ ဂက်စ်ဆရာက လမ်းပြဆိုတော့ ရှေ့ခေါင်းခန်းက စီးရမှာ ကိုး။ သတို့ သားမောင်ကြိုင်က နောက်ကို ပြောင်းစီးရရော။ မောင်ကြိုင်လည်း ခုမှ အနေချောင်ရတော့တယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင် ရှိလာတယ်။ ဒါကလည်း မောင်ကြိုင်အထင်ပါ။ ဆရာလုပ်တဲ့ ကိုကျော်သန်းကသာ ဆူဆူငေါက်ငေါက်နဲ့ ပြီးပြီးရော သဘောထားပေမယ့် နောက်မှာ ပါလာတဲ့ ကိုချစ်တိုးက ကားပေါ်ရောက်လာတာနဲ့ မျက်နှာသာ မပေးတော့ဘူးကိုး။ သတို့ သားဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မျက်နှာပိုးက မသေချင်ဘူး။ မျောက်ချောက်နေတဲ့ အတိုင်းဆိုတော့ ကိုချစ်တိုးက နေရာကျယ်ကျယ် ဖယ်မပေးဘူး။ တော်ရာကြည့်ထိုင်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ပေါင်ကားထိုင်တော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း ထိုင်မယ်လုပ်ပြီးမှ ထိုင်မဖြစ်တော့ လူဝကြီး ဦးမှတ်တင်ရဲ့ ဒူးခေါင်းထိပ်က ကွက်လပ်ထဲ ရုတ်ဆို ထိုင်ချလိုက်ရော။ ဒါပေမဲ့ ကားက ဆောင့်ထွက်လိုက်တော့ လူဝကြီးပေါင်ပေါ် ဝုန်းဆို ကျတော့တာပေါ့။

"ငါ.. ကွာ နာလိုက်တာဟ၊ အောင်မလေး သတို့ သား ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ။ ပုဆိုးထဲထုပ်ထားတဲ့ ဥဩစသီးတွေ ကွဲကုန်ပါရောလားဟ"

ပုဆိုးထဲထည့်လာတဲ့ ဥဩစသီးဆိုတာကို မောင်ကြိုင်က တကယ့် ဥဩစသီး ထင်သွားပုံရတယ်။ အသာလျှောဆင်း ထိုင်ရင်းက ပြန်မေးတယ်။ ဘယ့်နှယ် မင်္ဂလာဆောင် ကြောင်းမြန်းတဲ့ ပွဲ ဥဩစသီး ထည့်ယူလာရသလဲ ဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပါ။

"ဥဩစသီးများ အလေးခံလို့ လေးလေးရာ၊ ကျွန်တော့်ရွာ ရောက်ရင်

ခူးခဲ့စမ်းပါ့မယ်"

"မင်းက ဘယ်ရွာကတုန်း"

"သပြေကုန်က၊ ဥဿုစ်သီးများ ပေါချက်တော့"

အားလုံးက အူရန်ကောကွာဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ရယ်ကြပေမယ့် ကိုချစ်တိုးက မရယ်ဘူး။ လူကြီးတွေခေါ်လာပြီး ပေါတီးပေါဆ နိုင်ရပါ့မလား ရယ်လို့ ငေါက်စရာ အကွက်ချောင်းနေတာ မဟုတ်လား။ အခုလည်း ကြည့်လေ၊ ကံကောင်းလို့ ဂက်စ်ဆရာတွေနဲ့ တွေ့လို့ သာပေါ့။ နို့မို့ ဒုက္ခရောက်ရပါလား။ ကိုချစ်တိုးက မနေနိုင်တော့ မေးတယ်။

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ကိုကျော်သန်းဆီမှာ လုပ်တာ ကြာပြီလား"

"ဟာ... လေးချစ်တိုးကလဲ။ လေးချစ်တိုးတို့ ရပ်ကွက် ပန်ကျာမြဲအောင် ဇာတ်လာကတဲ့ နှစ်ကပေါ့ဗျာ၊ နှစ်နည်းမှတ်လို့ "

"ဟေ့ကောင် ပန်ကျာမြဲအောင် လာမပြောနဲ့ ၊ မင်းကို ဇာတ်အကြောင်းမေးတာ မဟုတ်ဘူး "

"လေး ငါးနှစ် ရှိပါပြီ"

"သည့် လောက်ဝေးတဲ့ ရွာက မိန်းကလေးနဲ့ မင်း ဘယ်လိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုကြိုက်ကြတာလဲကွ ဟေ..."

"လူငယ်တို့ သဘာဝပေါ့ လေးချစ်တိုးရာ၊ နဖူးစာရွာလည်တယ်ဆို မဟုတ်လား လေးချစ်တိုးရ"

"မင်း ဒီလောက်တတ်နေမှ တော့ မင်းဟာမင်း သွားတောင်းမြန်းပါလား မောင်ကြိုင်ရာ၊ ငါ နားရင်းထတီးမိတော့မယ်"

"သည့် လိုပါ လေးချစ်တိုးရာ ကမ်းနားဈေးထဲ တွေ့ကြတာပါ။ ကျွန်

တောင့်ကောင်မလေးက ကမ်းနားဈေးက သနပ်ခါးသည် မတင်ကြည် ဆီ
ကို တစ်လတစ်ခေါက် သနပ်ခါးလာလာပို့တာလေ။ ကျွန်တော်တို့ ချင်း
လည်း တစ်လတစ်ခါ တွေ့ကြရတာဗျ"

"နောက်တစ်လတွေ့ဖို့ ဘယ်လို ချိန်းကြတာတုန်း"

"မြန်မာရက်နဲ့ ချိန်းရတာပေါ့။ ဘယ်နေ့ ဘယ်နေ့လာမယ်ဆိုရင် ကျွန်
တော်က မနက်ပိုင်း အလုပ်မဆင်းဘဲ ဈေးဝက စောင့်နေတာပဲ"

"မင်းရည်းစားက ဘယ်သူကွ"

"အေးသီ"

(၃)

မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ တွေ့ကြတာ ကမ်းနားဈေးမှာ ပါ။ ကမ်းနား
ဈေးက မန္တလေးမြစ်ဆိပ် အစိုးရသင်္ဘောကျင်းနားမှာ ရှိတဲ့
ကိုကျော်သန်းတို့ သံရည်ကျိုစက်နဲ့ လည်း နီးတယ်။ သံရည်ကျိုစက် အ
လုပ်သမားတွေက အလုပ်မဝင်ခင် ဈေးမုန့်စားတတ်ကြတော့ မနက်တို
င်ရင် ဈေးထဲရောက်ကြတာ များ တယ်။ မောင်ကြိုင်က မန္တလေးက မဟု
တ်ပါဘူး။ သပြေကန်ရွာက။ သပြေကန်ဆိုတာ ရေဦး တန့်ဆည်ဘက်က
ရွာပါ။ မောင်ကြိုင် လူပျိုမပေါက်တပေါက်ကတည်းက ကိုကျော်သန်းဆီ
လူဆက်နဲ့ ရောက်လာတာဆိုတော့ မန္တလေးရည် မဝသေးတောင် ချော်

ဆိပ်ရည် ဝနေပါပြီ။ သံရည်ကျိုစက်က မန္တလေးချော်ဆိပ်မှာ ရှိတာကိုး။

ကိုကျော်သန်းအလုပ်ရုံ အပေါ်ထပ်က အထပ်ခိုးမှာ မောင်ကြိုင်လို နယ်က လူငယ်အလုပ်သမားတွေ လေးငါးယောက်ရှိတော့ အလုပ်ပြီးရင် လူငယ်သဘာဝ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်နေကျ။ မောင်ကြိုင်က မိဘတွေ မရှိရှာတော့ပါဘူး။ သူ့ကိုလာအပ်တဲ့ ဦးလေးတော်ကလည်း မောင်ကြိုင် အပ်ပြီးကတည်းက ပေါ်မလာတော့ မောင်ကြိုင်ကလည်း သပြေကန်ကို စိတ်တောင် မရောက်တော့ပါဘူး။ ကိုကျော်သန်းက ထမင်းကျွေးနေတာဆိုတော့ ထမင်းဖိုးရယ်လို့ ထူးကုန်စရာမရှိဘူး။ ရတဲ့ လခ ဆရာကတော်ဆီအပ်ထားတာပဲ တော်တော်ရပြီ။ ကိုကျော်သန်းသားတွေ ဝတ်တဲ့ အဝတ်အကျတွေကလည်း မောင်ကြိုင်အဖို့ တော့ အကောင်းစားတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ သူ့ဆရာသားတွေက ပေးလိုက်၊ ကမ်းနားဈေးက လေဘေးထည် ကောင်းကောင်း ဝယ်ဝတ်လိုက်ဆိုတော့ မောင်ကြိုင်ခမျာ အဝတ်အစားတော့ လတ်လတ်လောလော ရှိရှာတယ်။ ကောင်းကောင်း စား ကောင်းကောင်း ဝတ်ရမှ တော့ မန္တလေးလိုမြို့ကြီးမှာ မောင်ကြိုင်မနေချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ ပျော်ပြီပေါ့။

သည် ကြားထဲ ကိုကျော်သန်းက သူ့သားတွေစွန့်တဲ့ ဂစ်တာတစ်လက် တပည့်တွေကို ဘုံချပေးထားတော့ မောင်ကြိုင်တို့ အလုပ်သမားတွေဆိုတာ ကြုံရာလူက တဗျင်းဗျင်းပေါ့။ လူငယ်တွေဆိုတော့ ခုခေတ်စားတဲ့ သီချင်းတွေလည်း ရကြတယ်။ မောင်ကြိုင်ကတော့ ရွာသီချင်းတွေလောက် ကြိုက်တာပါ။ အနိုင်တို့ ၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်တို့ ၊ တံတေးသိန်းတန်တို့ ဆိုရင် အသေကြိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် သီချင်းတွေလည်း ရောရောယောင်ယောင် ဆိုတတ်နေပါပြီ။ သံရည်ကျိုစက်ရုံက အလုပ်သိမ်းပြီးဆိုရင် ဧရာဝတီမြစ်ထဲဆင်း ရေချိုး၊ ရှိုးကလေးထုတ်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲ ‘သလား’ကြတော့တာပဲ။ သူတို့ ဆရာက အရက်သေစာ သော

ကံစားတာ ခွင့်မပြုတော့ ဘယ်သူမှ မသောက်ရဲကြဘူး။ အလုပ်သမား တစ်ယောက် အရက်သောက်လာတာတွေလို့ ကိုကျော်သန်းက ညတွင်း ချင်း အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တာတွေ တွေ့ကြရကတည်းက အရက် တော့ မရဘူး မောင် ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ။ ရည်းစားနဲ့ ကွဲလာတဲ့ တင်သိန်း က သူ့အသည်း အရက်နဲ့ စိမ်ချင်တယ်ပြောတော့ မောင်ကြိုင့်တို့ က ဝေး ဝေးရှောင်ကြတယ်။

"မင်းဟာမင်း တခြားသွားစိမ်ပါကွာ၊ ပြဿနာထဲ ငါတို့ ပါနေပါ့မယ် ။ ရည်းစားနဲ့ ကွဲတာများ အရက်သောက်စရာ ဘာလိုသလဲကွ။ ကိုယ့်မကြိုက်တာ သွားပစေပေါ့။ ကိုယ်ကတောင် လုပ်ကျွေးရမယ့်ဟာ၊ အရက်နဲ့ ဘိုးတော်နဲ့ မဖြစ်ဘူးနော့ ငါ့ကောင်"

မောင်ကြိုင့်က သူ့ခံယူချက်ကို ပြောတော့ တင်သိန်းကလည်း အရ ကံမသောက်ဝံ့တော့ဘူး။ ဘိုးတော်ဆိုတာ ကိုကျော်သန်းကို ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ကြတဲ့ နာမည်။ မောင်ကြိုင့်ကတော့ သူ့ဘဝကို အပျက်မခံတော့ဘူး။ ရွာပြန်ရမှာ စိုးလို့ ။ ရွာမှာ ပင်ပန်းကြတာ သူ့အသိ။ ငွေတစ်ကျပ် လက် တွင်းဆုပ်မိဖို့ ခက်တာ သူ့အသိ။ နဂိုက မိဘနှစ်ပါးမရှိတဲ့ မောင်ကြိုင့်ကို ဆရာကသာ မောင်းထုတ်လိုက်ရင် တုံးမှီတိုင်ကပ် ဖြစ်တော့မယ်။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားလုပ်တယ်။ ကိုကျော်သန်းတို့ မိသားစုကလည်း မောင်ကြိုင့်ကို သနားကြတာပါပဲ။ ချစ်လည်း ချစ်ကြပါရဲ့ ။

"မောင်ကြိုင့်က အလုပ်လာဘ်မြင်တော့ သံရည်ကျိုစက်တွေက မောင်ကြိုင့်ကို သွေးတိုးစမ်းနေကြတာ ကြားတယ် ကိုကျော်သန်း၊ လခပိုပေး မလား၊ အဝတ်ပိုဆင်မလေး ဖြစ်နေကြသတဲ့ ။ မောင်ကြိုင့်ကို ကျုပ်တို့ က ပျိုးပြီးကာမှ အသီး သူများ ခူးစားတာမျိုး ဖြစ်နေမနော်"

တစ်ရက် ကိုကျော်သန်းမိန်းမက ကြားလာတဲ့ သတင်းပြောတော့ ကို

ကျော်သန်းတောင် သည် ကိစ္စ စဉ်းစားရပြီ။ အလုပ်သမားကောင်းရင် လုပ်ငန်းတူတွေက ဖြားယောင်းကြ၊ မျက်စပစ်ကြတာ သဘာဝဆိုတာ လည်း သိပါရဲ့ ။ အပြစ်တင်လို့ လည်း ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ငါးနှစ်စာချုပ်ရယ်၊ လေးနှစ်စာချုပ်ရည် ရှိတာမဟုတ်တော့ သည် လိုပဲ ငယ်မွေးခြံပေါက်ဘဝကနေ လူလုံးလှတဲ့ အထိ ကိုယ့်လူကိုယ် မွေးကြရတာ မဟုတ်လား။ အလုပ်သမားက မပျော်ပါဘူးဆိုရင် ပြန်လွှတ်ကြရတယ်။ သည် တော့ မောင်ကြိုင်တို့လို ရွာက လာလုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ကိုကျော်သန်း ခေါ်ပြောရတယ်။

"မင်းတို့ ကို ဆရာ ပြောမယ်။ ဆရာ မင်းတို့ ကို ပညာသင်ပေးတယ်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တယ်၊ ဘုရားပွဲရှိရင် အခါရက်ကြိုရင် ဝတ်စုံသစ် ချုပ်ပေးတယ်၊ လခကောင်းကောင်း ပေးထားတယ်၊ ရွာပြန်ချင်တယ်ဆို လည်း မိဘဘိုးဘွား ကန်တော့နိုင်အောင် ငါ ထောက်ပံ့တယ်။ မင်းတို့ လခထဲက မဖြတ်တာ မင်းတို့ အသိ။ စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးကအစ လူတန်းစေ့ထားတယ်။ ဆရာပြောချင်တာက မင်းတို့ ကို သွေးမြှောက် သူတွေရှိရင် သွေးမမြှောက်ကြနဲ့ ၊ ဆရာစေတနာကို ထောက်ထားကြဦး။"

ကိုကျော်သန်း စေတနာကိုတော့ တပည့်တွေကလည်း ထောက်ထားကြတယ်။ သည် လိုနဲ့ မောင်ကြိုင်တောင် လက်လွှဲ၊ မျက်စိ လွှဲရတဲ့ သံရည်ကျိုဆရာ ပေါက်စ ဖြစ် လာပြီပဲ။ သည် ဘက်နှစ်တွေမှာ တော့ မောင်ကြိုင်က ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေ ရေးလာတယ်။ ရေးတာ လည်း သူများ လူပျိုတွေလို ရေးပြီး အိတ်ထဲခေါက်ထည့်၊ ကြုံရာကျရာ အဆင်ပြေလောက်မယ့် မိန်းကလေး ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ရည်းစား စာကို တစ်လတစ်ခါပဲ ရေးတယ်။ ရည်းစားဆီက စာလာတော့လည်း တစ်လမှ တစ်စောင်ပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက ကြာတော့ ရိပ်မိကြတာပေါ့။

ညတိုင်ရင် အထပ်ခိုးလေးပေါ်မှာ လူပျိုသဘာဝ သူရည်းစား ကိုယ့်ရည်းစား၊ သူပိုး ကိုယ်ပိုး၊ သူ့အုံ့ပုန်း ကိုယ့်အုံ့ပုန်းတွေ ပြောဖြစ်နေကျမဟုတ်လား။

"ဗွီဒီယိုရုပ်ပေါက် ဈေးရောင်းနေတဲ့ သန်းသန်းစိုးက ငါ့ကို စီးကရက်ဝယ်တာ မီးတောင် ညှိပေးတာ၊ နေ့တိုင်း လာကြည့်နော်တဲ့ ၊ ငါ့ ကြွေနေပြီလား ပြောတတ်ပေါင်ကွာ"

"ညောင်ပင်ကြီးအောက်က သဲကား ထမင်းဆိုင်က ညီအစ်မခုနစ်ယောက်ထဲက မှဲ့လေးနဲ့ ကောင်မလေး တွေ့ကြလား၊ မတင့်လေ.. မနေ့က မြစ်ဆိပ်ရေချိုးကြတော့ ဆပ်ပြာတစ်ပွက်လောက်တောင်းလို့ ငါ ပေးခဲ့ရပါပကော"

"ဈေးထိပ်က ကြာဇံသုပ်ရောင်းတဲ့ ဒေါ်ဝတုတ်တူမ ဆိုတာကွာ၊ မိတ်ကပ်တွေ ဖွေးနေတဲ့ ကောင်မလေးလေ။ ငါ့ကို မြို့ထဲရောက်ရင် သီချင်းစာအုပ် လက်ဆောင်ဝယ်ခဲ့ပေးပါတဲ့ ၊ ဘာစာအုပ်လဲဆိုတော့ ကြိုက်တာဝယ်ခဲ့တဲ့ "

ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ်မှာ ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော မိန်းကလေးတွေအကြောင်း ပြောကြတော့ မောင်ကြိုင်က မပြောဘူး။ ကြာတော့ ရည်းစားစာတွေ တစ်လတစ်ခါ ရေးတာကစပြီး မောင်ကြိုင်အခြေအနေကို အစ်အောက်မေးကြတယ်။ သည် တော့မှ မောင်ကြိုင်က သူရည်းစား အေးသီအကြောင်း ပြောပြတယ်။ အေးသီနဲ့ သူနဲ့ ဈေးထဲမှာ တွေ့ကြရာက ကြိုက်ခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းက စတယ်။ အေးသီက စစ်ကိုင်းအနောက် လယ်ပြင်ကြီးဆိုတဲ့ ရွာကနေ သည် ဈေးထဲကို သနပ်ခါးလာပို့နေတဲ့ တစ်ရွာသူကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ လယ်ပြင်ကြီးရွာမှာ အေးသီက အချောဆုံးလို့ အေးသီကိုယ်တိုင်က ပြော

တဲ့ အကြောင်း။ အေးသီပြန်ရင် ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ် စစ်ကိုင်းကားမှတ်
တိုင်ကို သူ့စက်ဘီးနဲ့ (သံရည်ကျိုရုံက လက်ဖက်ရည်ဝယ်တဲ့ စက်ဘီးပါ)
လိုက်ပို့ကြောင်း၊ ဥပုသ်တော်ကုန်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်
ရည်သောက်ကြပြီး ကားပေါ်တင်ပေးနေကျ ဖြစ်ကြောင်းတွေပြော
တော့ ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း။

"မောင်ငကြိုင် မိုက်လှချည့်လားကွ။ ငါတို့ ဖြင့် မင်းရည်းစား အေးသီ
ကို လိုက်ပို့တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်ကွာ"

တင်သိန်းက မယုံသလိုလိုမေးတော့ မောင်ကြိုင်က ပြုံးတယ်။

"အေးသီက ငါတို့ အလုပ်ပိတ်ရက် ဥပုသ်နေ့မှ ရွေးလာတာကွ၊ မင်း
တို့ ဘယ်တွေ့မှာ လဲ"

"ဒါနဲ့ အေးသီက အတော်ချောသလားကွ မောင်ကြိုင်ရ"

"ချောပြီပေါ့ကွာ၊ မြို့မှာ ဆို ဗီဒီယိုမင်းသမီး ဖြစ်လောက်တယ်"

သူငယ်ချင်းတွေက မောင်ကြိုင်တစ်ယောက် မိန်းမချောနဲ့ ကြိုက်မိပါ
ပကောရယ်လို့ အားကျကြတယ်။ ဟုတ်လေသလား မဟုတ်လေသလား
မသိရပေမယ့် မောင်ကြိုင် ညွှန်းသလောက်တော့ ဗီဒီယိုမင်းသမီး ဖြစ်
လောက်တယ်ဆိုလေတော့ မောင်ကြိုင်ရည်းစား ကြည့်ချင်ကြတယ်။ သူ
ငယ်ချင်းတွေက လာမယ့် ဥပုသ်နေ့ ဘယ်မှ အလည်မထွက်ဘဲ စောင့်ကြ
ည့်ကြမယ် ဖြစ်ကုန်ရော။ တကယ်က မောင်ကြိုင်က ရွာမှာ လေးတန်း
လောက်နေခဲ့တာဆိုတော့ ဟုတ်တိပတ်တိ ရေးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ မောင်ကြိုင်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲ မပြောတတ်
ပါဘူး။ အေးသီက ပေးလိုက်တာဆိုတဲ့ စာကို ပြတယ်။ အစ်ကိုလို့
အစချီပြီး မောင်ကြိုင်ကို လွမ်းရတာက များများ ။ တစ်လတစ်လ ကြာ

တယ်ထင်လွန်းလို့ အမေ မန္တလေးလွှတ်မယ့်ရက်ကို လက်ချိုးရေနေရကြောင်းတွေ ဖတ်ရတယ်။ ဗလာစာရွက် ပျော့တိပျော့ ဖတ်ပေါ်မှာ ခဲတံ တံတွေးဆွတ်ပြီး ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင်ပါ။ မောင်ကြိုင်သေတ္တာထဲမှာ တစ်လတစ်စောင်ရတဲ့ စာကပဲ အစောင့်နှစ် စောင်ကျော်လောက် ရှိပြီဆိုတော့ ရည်းစားသက်ကချည်း နှစ်နှစ်နီးပါးရှိ တဲ့ သဘော ရောက်နေပြီ။ စာတစ်စောင်မှာ တော့ သည် တစ်ခေါက်လာ ရင် မိသားဖလားပီပီ တောင်းရမ်းဖို့ ကိစ္စ ပြောကြရအောင်ဆိုတာ ပါလာ တယ်။ အေးသီအမေ မုဆိုးမကလည်း သမီးကရတဲ့ သမက်ကို အကြော င်းပြုပြီး မန္တလေးကို လိုက်နေမယ်ဆိုတာလည်း ပါရဲ့ ။ မန္တလေးမှာ မ အေက သနပ်ခါးရောင်းမယ်၊ အေးသီက ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး လည်ရောင်း မယ်။ အစ်ကိုကလည်း အလုပ်ရှိမှ တော့ အေးသီ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲတယ် လို့ ဘာတို့ ပါလာရော။

"ဒါဖြင့် မင်း မိန်းမယူရတော့မှာ ပေါ့ ဟုတ်လား မောင်ကြိုင်"

ဘယ်သူမှ ကောင်းကောင်း ကန်းကန်း မတီးတတ်တဲ့ ဂစ်တာကို ဘေးချပြီး သူငယ်ချင်းတွေက မေးတယ်။ မောင်ကြိုင်က မျက်နှာပိုးမ သေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ပေါ့လေ။ ဘဝခရီးမှာ ချစ်သူနဲ့ လျှောက်လှမ်း တော့မယ်ဆိုတဲ့ ပုံလည်း ပေါ်ရဲ့ ။

"ယူတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ အေးသီ ရေးထားပုံက လွယ်လိုက်တာ ။ မင်းရည်းစားရွာက ဘယ်မှာ တုန်း၊ ဈေးထဲတွေကြပြီး ကြိုက်ကြတာ ထားပါတော့၊ ကိုယ့်သူမသိ သူ့ကိုယ်မသိနဲ့ မင်းဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး"

သူတို့ အလုပ်သမားတွေထဲ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ကိုသံချောင်း က မေးတော့ မောင်ကြိုင် မဖြေတတ်ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်း သိရ အောင် မောင်ကြိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှ ဟုတ်တယ် မထင်ပါဘူး

။ ကိုကျော်သန်း သံရည်ကျိုရုံမှာ အလုပ်ကလေး အကိုင်ကလေးနဲ့ လူလုံး ပြောင်ပြောင် နေရတာရှိတာပဲမဟုတ်လား။ အေးသီကလည်း သနပ်ခါး စည်း မြွေရေခွံအိတ်နဲ့ ထည့်လာ၊ ဈေးဖြတ်ပြီး အရင်လက ပိုက်ဆံရှင်း။ အရင်းကို ရွာက သနပ်ခါးရှင်ပြန်ပေး၊ အမြတ် သားအမိနှစ်ယောက် စားကြတယ် ဆိုတာလောက်တော့ မောင်ကြိုင်သိသားပဲ။ စစ်ကိုင်းအနောက် ဖျား လယ်ပြင်ကြီးသူ ဆိုတာလောက်၊ နာမည် အေးသီ ဆိုတာလောက်၊ သနပ်ခါးပို့သူ ဆိုတာလောက်နဲ့ ယူတော့ကော ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ သူကလည်း ချစ်သေး။ ကိုယ်ကလည်း ချစ်တယ် ပြီးပြီပေါ့။

သည် စကားက အလုပ်သမားတွေကတစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်း မိန်းမနား ရောက်သွားတော့ မောင်ကြိုင် ခေါ်မေးတယ်။

"မောင်ကြိုင် နင် မိန်းမယူတော့မလို့ ဆို၊ ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ ဟဲ့"

"စစ်ကိုင်းအနောက်ဘက် လယ်ပြင်ကြီးသူ သနပ်ခါးသည် ၊ နာမည်က အေးသီပါ အစ်မ"

"နင်က အလုပ်က ထွက်တော့မှာ ပေါ့၊ လယ်ပြင်ကြီး လိုက်နေမှာ ပေါ့၊ အဲသလိုလား"

"အလုပ်မထွက်ပါဘူး အစ်မရယ်။ မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းယူမယ်၊ သူတို့ ရွာမှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီးရင် ခေါ်လာရုံပဲ"

"နင့် လွယ်လိုက်တာဟယ်၊ မိန်းမယူလာတော့ တို့ ထပ်ခိုးပေါ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မှာ တုန်းဟဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ "

"အိမ်ကလေး ငှားနေမလားလို့ ဘဲ"

သည် စကားက သူ့မယားကတစ်ဆင့် ကိုကျော်သန်းဆီ ရောက်က

ရော။ ကိုကျော်သန်းကတော့ ချိုသည် ခါးသည် မပြောပါဘူး။ လူပျိုတစ်ယောက် မိန်းမယူတာ ဆန်းသလားလို့ ။

တစ်ရက် အေးသီက သနပ်ခါးလာပို့ရင်း မောင်ကြိုင် အလုပ်လုပ်တဲ့ ကိုကျော်သန်း အလုပ်ရုံရှေ့ကို ရောက်လာတယ်။ မအေလုပ်သူလည်း ပါရဲ့ ။ မောင်ကြိုင်ကလည်း အံ့သြလို့ ။ မောင်ကြိုင်နဲ့ အေးသီ ချိန်းထားတဲ့ ရက်မဟုတ်ဘဲ ရောက်လာကြတာကိုး။ သံရည်ကျိုစက်ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဧည့်ခန်းမှာ သားအမိနှစ်ယောက် အစွင့်သားထိုင်လို့ လေ။ ကိုကျော်သန်းကပဲ မောင်ကြိုင်ကိုခေါ်ပြီး စကားပြောစေတယ်။ ဘာတွေပြောကြတယ် မသိပါဘူး။ ကိုကျော်သန်းက မောင်ကြိုင်ရည်းစားရယ်လို့ လမ်းစရိတ်လေး ဘာလေး ထောက်လိုက်သေးတယ်။ ကိုကျော်သန်းမိန်းမကလည်း သူ့အဝတ် အကျကလေးတွေ မနည်းပါဘူး ပေးလိုက်တာ။ အေးသီတို့ သားအမိ ပြန်ကြတော့ ကိုကျော်သန်းက မေးရော။

"ဘာတဲ့ တုန်းက မောင်ကြိုင်"

"သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်ရင် တောင်းရမ်းဖို့ လာပြောကြတာ ဆရာ၊ ဆရာတို့ ပဲ တောင်းပေးပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ လူကြီးမိဘရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွာကအမျိုးတွေ သွားခေါ်တော့လည်း စရိတ်ပွန်းတာ အဖတ်တင်ရုံ ရှိမှာ ပဲ"

ပြဿနာက သည် တင် ပြီးပေမယ့် ညဘက် အထပ်ခိုးပေါ်အိပ်ကြတော့ တက်ကရော။ ဗွီဒီယိုမင်းသမီး ရှုံးတယ်ဆိုတဲ့ အေးသီကို သူငယ်ချင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက မျက်မြင် တွေ့လိုက်ကြတာကိုး။ အေးသီက အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်နှာဝိုင်းကလေးနဲ့ ပေမယ့် အချောကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလိုကိုယ်လို ရွက်ကြမ်းရေကျိုထဲကပါ။

ဒါကို သူရည်းစား အမွန်းတင်ရပါ့မလားလို့ ဟားကြတာပါ။

"မောင်ကြိုင်ရည်းစား ဗွီဒီယိုရိုက်ဖို့ ကုမ္ပဏီတွေက လုနေကြတာကွ"

"ဟုတ်လား၊ ဘာကားရိုက်မှာ တုန်း"

"သရဲကား"

မောင်ကြိုင်ကတော့ သူ့စကားနဲ့ သူ ဘာမှ မပြောသာဘူး။ မျက်နှာရူးကြီးနဲ့ ခံနေတာပဲ။ စိတ်ဆိုးရလည်း ခက်ကိုး။ သူ့စိတ်ထဲတော့ အေးသီက တကယ်လှရှာပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ အမြဲနိမ့်ပါးခဲ့ရတာ သူ့အသိ။ မိဘနှစ်ပါး မရှိကတည်းက ရွာမှာ ကောက်ရိုးပုံဘေးလိုလို၊ နွားစားကျင်းဘေးလိုလို ကြီးခဲ့ရတာဆိုတော့ အားငယ်စိတ်ကလည်း အမြဲရှိတယ်။ နွားကျောင်းနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်တော့ ဦးလေး ဘကြီးတွေက လယ်ထဲကိုင်းထဲ နွားကျောင်းခိုင်းတော့ ရွာပြင်ကွင်းထဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ သူက ရွာမှာ မပျော်ဘူး။ ရွာနဲ့ ဝေးတဲ့ အရပ်မှာ သွားနေချင်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ မန္တလေးမှာ နေရပြီ။ ချစ်သူရည်းစားကလေး တစ်ယောက်လည်း ကောက်ရဲခဲ့ပြီဆိုတော့ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လား။ ဘဝမှာ သားရယ် မယားရယ်လို့ အဖော်တွေ ရှိလာတော့မယ်။ အေးသီကလည်း တောသူကလေး ပီပီ ရိုးပုံရိုးလက်ပါ။ ခမျာ မအေအိုကြီး လုပ်ကိုင်ကျွေးနေရရှာတာဆိုတော့ မိန်းကလေးတန်မဲ့ မန္တလေးနဲ့ လယ်ပြင်ကြီး ကူးနေရတယ်။ တွေးကြည့်ရင်တောင် အေးသီကို မောင်ကြိုင် သနားလာမိတယ်။ အခုလောက်ဆို ခမျာ သူ့ကို မျှော်နေရှာရောပေါ့။

"ဝုန်း"

ဝုန်းခနဲ အသံကြားလိုက်ရတော့ ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေလည်း လန့်သွားကြတယ်။ မောင်ကြိုင်ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် ရေယာဉ်ကြောမျောနေရာက 'အမယ်လေးဗျ'လို့ တောင် အော်လိုက်မိတဲ့ အထိ။
